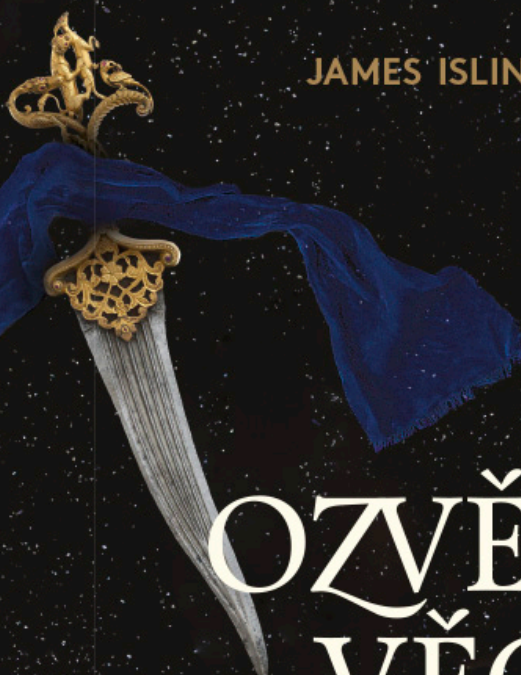

JAMES ISLINGTON

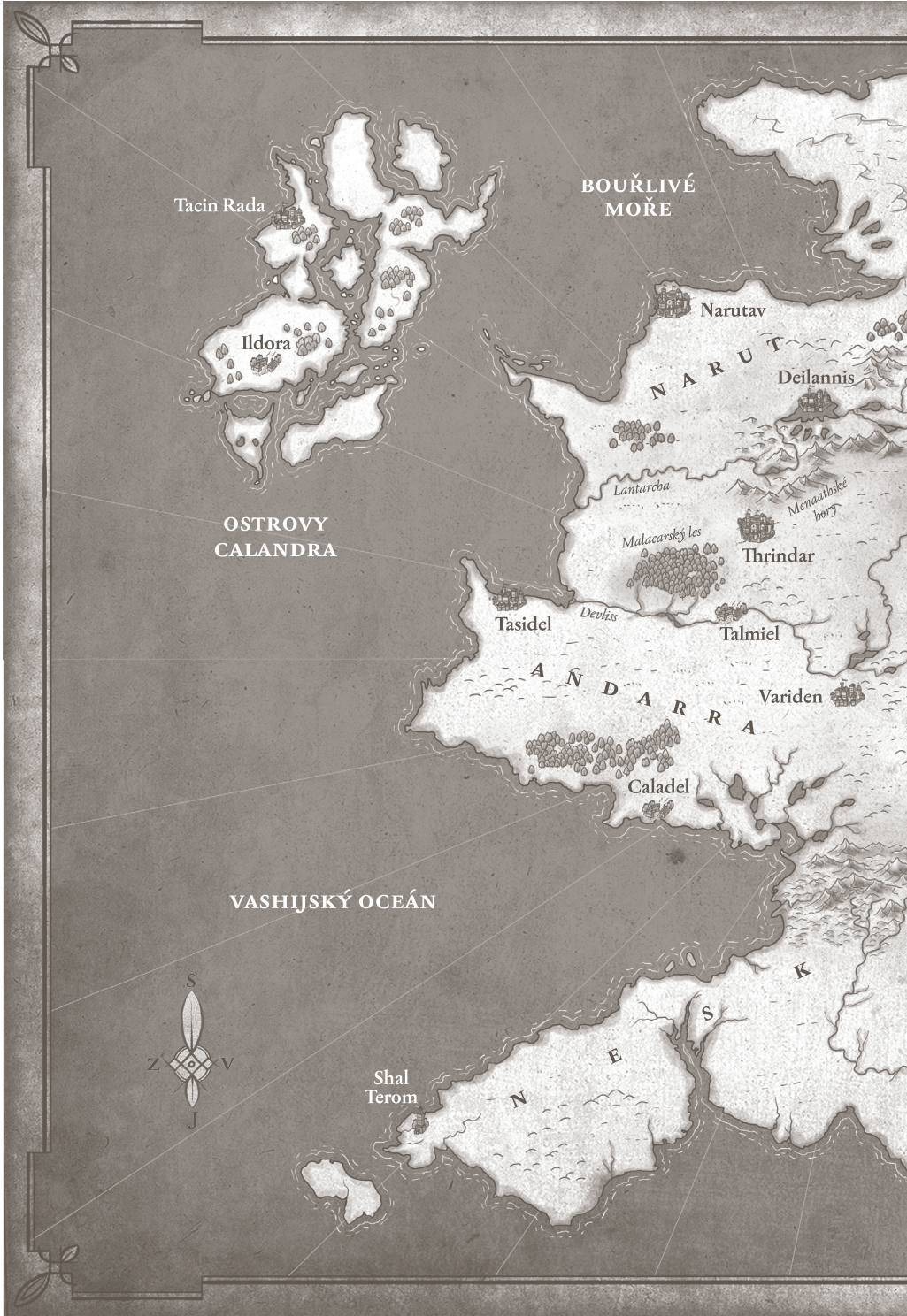

OZVĚNA VĚCÍ BUDOUČÍCH

LICANIUS: KNIHA DRUHÁ

HOST

Tacin Rada

Ildora

OSTROVY
CALANDRA

BOUŘLIVÉ
MOŘE

Narutav

NARUT

Deilannis

Lantarcha

Malacarský les

Menaatské
hory

Thrindar

Tasidel

Devlis

Talmiel

ANDARRA

Variden

Caladel

VASHIJSKÝ OCEÁN

Shal
Terom

N

E

S

K

OZVĚNA VĚCÍ BUDUCÍCH

JAMES ISLINGTON

PŘELOŽIL MILAN POHL

BRNO 2020

An Echo of Things to Come

Copyright © 2017 by James Islington

All rights reserved

Map © Tim Paul Illustrations

Translation © Milan Pohl, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0273-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-0274-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0275-2 (MobiPocket)

Mámě a tátovi.

*Jsem vám neskonale vděčný, že jste podporovali mou vášně pro psaní,
a děkuji vám za lásku, kterou jste mě odjakživa zahrnovali.*

Následující text má sloužit jako rychlé, stručné připomenutí toho, co se stalo v románu *Stín věcí ztracených*, nikoli jako podrobný popis děje. Mnoho důležitých událostí je tedy v tomto shrnutí zmíněno jen letmo a některé nejsou zmíněny vůbec.

MINULOST

*Před dvěma tisíci lety byla vztyčena **Bariéra** — bradba energie, která odděluje území **Andarry** od severních pustin **Talan Golu**. Mnoho podrobností ohledně jejího vzniku upadlo v zapomnění, podle andarrského náboženství však byla Bariéra zbudována jako vězení pro **Aarkeina Devaeda**, strašlivě mocného dobyvatele, který poroučel zvráceným nestvůrám a usiloval o zkázu celého světa. Během tébož bouřlivého období dějin záhadně zmizeli **Darecijci** — mocný národ, který Andaře vládl v dobách Devaedovy invaze.*

*Úlohy Darecijců se posléze chopili **Auguři**: lidé schopní používat moc zvanou **kan**, která jim kromě jiných schopností umožňovala nablížit do neměnné budoucnosti. Za pomocníky při vládnutí si Auguři vyvolili **Nadané** — ty, kteří dokázali pomocí své vlastní životní síly zvané **Esence** fyzicky ovlivňovat svět kolem sebe.*

Jakmile byla tato hierarchie ustanovena, po mnoho staletí ji nikdo nedokázal svrhnout.

To se před čtvrtstoletím změnilo.

Po několika trapných omylech se ukázalo, že věstecké vize Augurů se náhle přestaly vyplňovat. Auguři odmítali otevřeně přiznat, že mají potíže, a místo toho se stáblí z očí veřejnosti a pokoušeli se zjistit, co se děje. Dobledem nad čím dál neklidnějším obyvatelstvem pověřili Nadané. Veřejné nepokoje brzy prorostly v hněv, poněvadž někteří Nadané začali svůj nový mandát zneužívat, často za použití násilí. V andarrské společnosti nastal rozkol.

Situace se záhy vybrotila a Auguři s Nadanými byli svrženi při otřesném krvavém povstání. Vzpouru podnítil vévoda Elocien Andras — příslušník někdejší monarchie — a napomohl jí nevysvětlitelný rozmach nových zbraní určených k boji proti Nadaným. Auguři byli bez soudu pobiti a z pěti původních pevností Nadaných, takzvaných Tolů, se prvotnímu útoku ubránily pouze dvě — Tol Athian a Tol Shen.

V pevnostech bráněných pomocí Esence věželi Nadaní pět let, až s vévodou Andrasem a monarchií konečně podepsali Dohodu a oficiálně tak konflikt ukončili. Nadaní však museli zaplatit vysokou cenu. Byly stanoveny Zásady — čtyři neporušitelné, magií vynucované zákony, jež významně omezovaly používání schopností Nadaných. Obyčejní lidé se nyní mohli stát správci, kteří dohlíželi na dodržování Dohody, a ze zákona tedy měli moc nad těmi, kdo vládli Esencí.

Nadaní, kteří porušili jakoukoli podmínku Dohody nevymáhanou Zásadami, se navíc museli stát Stíny. Byli natrvalo zbaveni svých schopností a zároveň strašlivě zohaveni. Toto se nejčastěji týkalo nešťastníků z řad studentů, kteří nedokázali absolvovat závěrečné Zkoušky a za něž se Toly nemohly zaručit jako za Nadané schopné náležitě krotit svou moc.

Přestože tedy byli Nadaní zdánlivě svobodní, museli se podřizovat neustálému dohledu a většina lidí jimi opovrhovala. Schopnosti Augurů ovšem Dohoda postavila zcela mimo zákon. Na každého, u něhož se takové schopnosti projeví, čekal rozsudek smrti z rukou Správy.

STÍN VĚCÍ ZTRACENÝCH

Šestnáctiletý Davian je bystrý, pilný student ve škole Nadaných v Caladelu. Jeho Zkoušky se však kvapem blíží a on stále nedokáže přijít na to, jak své Nadání ovládnout — a to přesto, že má na předloktí Značku, která ho váže k Zásadám a zároveň dává tušit, že v minulosti použil Esenci. A nejen to — Davian neomylně pozná, když někdo lže, a tuto schopnost měli mít pouze Auguři. O své neobvyklé dovednosti řekl pouze svým nejbližším přátelům Wirrovi a Ashe.

Starší z Tol Athianu, kteří mají provést Zkoušky, se dostaví dříve, než se čekalo. Jeden z nich, muž jménem Ilseth Tenvar, přijde v noci

za Davianem. Tvrdí, že patří k **sig'narům**, skupině Nadaných, kteří před povstáním před dvaceti lety sloužili přímo Augurům. Ilseth ví, že Davian je Augur, a vybízí ho, aby utekl dřív, než pohoří u Zkoušek a stane se z něj Stín. Kromě toho dá Davianovi záhadnou bronzovou schránku. Tvrdí, že schránka zavede mladíka někam, kde se mu dostane náležitého výcviku.

Davian nepochybuje, že mu starší říká pravdu, a ještě té noci uteče ze školy. Wirr na poslední chvíli přijde na to, co má Davian v plánu. Nechce ho nechat jít samotného, a tak se ho rozhodne doprovázet.

Asha o těchto událostech nemá ponětí. Když se druhý den ráno probudí, zjistí, že všichni ve škole byli brutálně povražděni. Zděšená dívka netuší, proč vyvázla pouze ona, zároveň si však uvědomí, že mezi mrtvými nevidí ani Wirra, ani Daviana. Když se Ilseth dozví, že Asha masakr přežila, nijak se před ní nesnaží skrývat, že byl do útoku namočený. Ilseth předpokládá, že jeho nadřízení nechali Ashu naživu záměrně, a proto se ji zdráhá zabít. Místo toho ji promění ve Stín, čímž vymaže její vzpomínky na všechno, co toho rána viděla — včetně domněnky, že její dva přátelé možná ještě žijí.

Davian s Wirrem míří na sever. Vyhýbají se nepříjemnostem, dokud je nechytní dva **Lovci** — tímto výrazem Andařané označují ty, kdo pro peníze stopují a zabíjejí Nadané. Zachrání je však další Lovkyně, **Breshada**, která je navzdory svému povolání nepochopitelně propustí. Zmíní se jen o tom, že za to mohou děkovat někomu jménem **Tal'kamar**.

Chlapci podle Ilsethových pokynů překročí hranici **Desrielu**, země, kde vládnou nábožensky založení **Gil'sharové**, přesvědčení o tom, že veškerá manipulace s Esencí je zvrácenost. V Desrielu se trestá smrtí i to, když se někdo s takovou schopností narodí.

Po několika nebezpečných příhodách zavede Ilsethova bronzová schránka Daviana s Wirrem k mladíkovi jménem **Caeden**, vězni Gil'sharů. Chlapci ho osvobodí, ale vzápětí na ně zaútočí tvor zvaný **sha'teth**. Caeden je před sha'tethem zachráněn vynaložením ohromující magické síly, a to přesto, že je tělesně zesláblý po svém zajetí.

Ilseth mezitím odveze Ashu do hlavního města Andarry **Ilin Illanu** a nadále předstírá, že s masakrem v Caladelu nemá nic společného. Athianská **Rada** — skupina starších v čele Tol Athianu — usoudí, že s Ashinou pomocí by se možná dalo zjistit, kdo za útokem stojí, ale nechce se o tuto informaci podělit se Správou, která caladelský útok rovněž vyšetřuje. Athianská Rada se rozhodne ponechat si Ashu v Tolu a přede všemi ostatními utajit její pravou totožnost.

Po děsivém střetnutí se sha'tethem, který na Ashu kupodivu nezaútočí, se dívka setká se Scynerem, mužem vedoucím tajné podzemní doupe Stínů známé jako **Útočiště**. Scyner chce, aby zjistila, proč se vévoda Elocien Andras — hlava Správy a nepřítel Stínů v Útočišti — tolik zajímá o masakr v její škole.

Když se Elocien doslechne, že Asha masakr přežila, využije skutečnosti, že Tol Athian potřebuje nového politického **zastupitele** v zákonodárném **Sněmu**, a přikáže, aby byla Asha přidělena do paláce. Dívka brzy zjistí, že Wirr je Elocienův syn; nejenže je možná stále naživu, ale díky svému dědičnému právu bude jednoho dne schopen změnit Zásady. Přestože má Elocien pověst muže, který před dvaceti lety rozpoutal povstání, Asha se dozvídá, že posledních několik let tajně spolupracuje se třemi mladými Augury — **Kolem**, **Fessi** a **Erranem**. Dívka pochopí, že nemůže dodržet dohodu se Scynerem a zradit tak Elocienovu důvěru.

V Desrielu se Davian, Wirr a Caeden setkají s **Taerisem Sarrem**, skrývajícím se Nadaným, který je přesvědčen o tom, že Caeden je nějak zapleten do současného znepokojivého slábnutí Bariéry. Taeris dokáže Davianovi, že Ilseth Tenvar chlapci při jejich setkání ve škole lhal. Důvod, proč Ilseth Daviana za Caedenem poslal, tedy zůstává záhadou. Taeris se obává, že Ilseth svým jednáním nesledoval nic dobrého a že pokud by se Caeden jeho bronzové schránky dotkl, mohlo by to mít neblahé následky. Proto Davianovi poradí, aby mu schránku nedával, dokud nebudou vědět víc.

Davian s Wirrem brzy zjišťují, že Gil'sharové obvinili Caedena z vraždy. Mladík si však nepamatuje nic ze své minulosti, dokonce ani neví, jestli se obvinění zakládá na pravdě. Taeris dojde k závěru,

že musejí zamířit nazpět do Andarry, do Ilin Illanu, poněvadž v Tol Athianu se nachází **Nádoba** — zařízení augurské výroby, používající Esenci ke konkrétnímu účelu —, která by snad Caedenovi dokázala obnovit vzpomínky. Desrielské hranice jsou však dobře střežené, a tak se rozhodnou, že nejlepší bude požádat **princeznu Karaliene Andrasovou** — Wirrovu sestřenici —, aby jim s návratem pomohla.

Když se s princeznou konečně setkají, Karaliene v Caedenovi pozná hledaného člověka obviněného z vraždy. Navzdory Wirrovým přímlovám ho odmítne propašovat ze země, poněvadž nehodlá riskovat zásadní diplomatický incident. Jakmile jejich plán ztroskotá, Taeris usoudí, že jim zbývá jediná možnost: odejít z Desrielu skrz prastaré, záhadně opuštěné hraniční město **Deilannis**.

V Ilin Illanu uzavírá Asha přátelství s trojicí mladých Augurů a dozvídá se, že mají děsivé vize drtivého útoku na hlavní město. Zanedlouho se začnou šířit zvěsti o armádě dobyvatelů přicházejících od Bariéry a přezdívaných „**Slepi**“ podle zvláštních přileb, které jim zakrývají oči.

Zatímco se Asha s Elocienem pokoušejí vymyslet, jak nejlépe bránit město a neodhalit přitom Augury, učiní úžasný objev. Prostřednictvím Nádob mohou Stíny pořád ještě používat Esenci. Znamená to, že při proměně ve Stín jsou jejich schopnosti pouze potlačeny, nikoli zcela odejmuty, jak se všichni doposud domnívali.

Po prapodivné zprávě od viditelně starší varianty Daviana začne Asha pochybovat o pravdivosti Ilsethovy verze událostí souvisejících s útokem na caladelskou školu a požádá jednoho z Augurů, aby zpřístupnil její ztracenou vzpomínku. Když Asha zjistí, že Ilseth měl v masakru prsty, lstí ho přinutí kápnout božskou před athianskou Radou a ta ho následně uvězní.

Davian s Wirrem a ostatními procházejí Deilannisem, strašidelným městem tonoucím v mlze, když vtom na ně zaútočí neznámý netvor a Davian je oddělen od zbytku skupiny. Uvázne v podivné „trhlině“ a jen tak tak přežije cestu prázdnotou. Když se znovu vynoří v Deilannisu, potká **Malshashe** — Augura, který mu sdělí, že se vrátil v čase téměř sto let do minulosti.

Chlapec tomu tvrzení zpočátku nevěří, ale Malshash ho postupně přesvědčí. Davian se vydává do **Velké knihovny** Deilannisu, ohromného depozitáře prastarých vědomostí. Pod Malshashovým vedením se brzy naučí používat a ovládnout své augurské schopnosti. Stále nemá jasno v tom, proč mu Malshash pomáhá, alespoň však pochopí, že jeho učitel zkoumá trhlinu v naději, že se mu podaří změnit něco, co se už stalo.

V přítomnosti mezitím zdrcený Wirr v domněnání, že Davian zahynul, pokračuje s Taerisem a Caedenem do Ilin Illanu. Cestou narazí na strašlivé důkazy invaze zpoza Bariéry. Ty je utvrdí v přesvědčení, že musejí najít způsob, jak předejít tomu, aby se Bariéra zcela zhroutila. Domnívají se, že klíčem by mohly být Caedenovy vzpomínky, a spěchají do Ilin Illanu, než k městu přitáhnou Slepí.

Po příchodu do Ilin Illanu se Taeris pokouší přemluvit athianskou Radu, aby jim pomohla, jenže Rada — obeznámená s obviněním z vraždy namířeným proti Caedenovi a ovlivněná dřívějšími neshodami s Taerisem — to odmítne. Taeris s Caedenem nemají kam jinam se obrátit, a hledají tedy útočiště v paláci. Wirrovi se podaří přesvědčit Karaliene, že Caeden je ústřední postavou veškerého dění.

V Deilannisu Davian kvůli nehodě při výcviku prožije Malshashovu nejtraumatičtější vzpomínku: smrt jeho ženy **Ellivie** na jejich vlastní svatbě a Malshashův zoufalý — a neúspěšný — pokus o její záchranu. Malshash přizná, že je to jeden z hlavních důvodů, proč chce změnit minulost, a pak pošle Daviana zpátky do přítomnosti.

Davian zamíří do Ilin Illanu, krátce ho však zdrží další Augurka, **Ishelle**, a starší **Driscin Throll** z Tol Shenu. Oba se pokoušejí Daviana přesvědčit, aby se přidal k Tol Shenu, jenže chlapec už se doslechl o invazi Slepých a pospíchá hlavnímu městu na pomoc.

Jakmile Davian dorazí do Ilin Illanu, znovu se shledá s Ashou a Wirrem. Jejich radost však nemá dlouhého trvání, protože vzápětí na město zaútočí Slepí. Mezitím Caeden s Taerisem pochopí, že athianská Rada nepomůže Caedenovi vrátit paměť, a hodlají tedy proniknout do Tol Athianu a provést to bez jejího svolení. Než ale mohou použít Nádobu, která by mladíkovi obnovila vzpomínky, Caeden aktivuje Ilsethovu záhadnou bronzovou schránku a pocít

čehosi povědomého jej přiměje odejít ohnivým portálem, který schránka vytvoří.

Zatímco Wirr s Davianem pomáhají bránit město, Asha přemluví Elociena, aby dal Stínům Nádobu ze skladu Správy, poněvadž Stíny nejsou vázány Zásadami, a mohou je tedy použít proti dobyvatelům. Když se Asha se Stíny zapojí do boje, podaří se jim úspěšně zmařit první útok Slepých.

Navzdory tomuto počátečnímu vítězství Slepí zanedlouho vtrhnou do Ilin Illanu a karta se obrátí v jejich prospěch. Andarrské jednotky zahajují zoufalý ústup, Elocien je zabit a Asha si ke své hrůze uvědomí, že jeden z Augurů vévodu po celou dobu ovládal. Truchlícímu Wirrovi to raději neřekne. Ten mezitím s Davianovou pomocí spěchá do Tol Athianu a změní Zásady tak, aby se do boje mohli zapojit všichni Nadaní. Přesto se zdá, že tato nečekaná výhoda přišla moc pozdě.

Caeden se ocitne v podzemí **Res Karthy**, kde mu postava zdánlivě stvořená z ohně — **Garadis ru Dagen**, jeden z **Lythů** — prozradí, že Caeden si paměť vymazal sám a uvedl tak do chodu řetězec událostí, aby splnil podmínky smlouvy mezi Lythy a kýmisi jménem **Andrael**. Tato smlouva nyní Caedenovi umožňuje chopit se meče zvaného **Licanius**, který je mocnou Nádobou — také však stanovuje, že Caeden si smí tento meč ponechat pouze rok a den, pokud ovšem nenajde způsob, jak Lythy osvobodit z Res Karthy.

Mladíkovi dělá starosti, k čemu se upsal, ještě větší obavy má však o své přátele. Vrací se do Ilin Illanu a díky ohromné moci tajemného meče zničí dobyvatelskou armádu, právě když se Slepí chystají uštědřit andarrským jednotkám nevyhnutelnou porážku.

Po bitvě už všichni vědí, že Davian je Augur, a chlapec se rozhodne přistoupit na Ishellinu nabídku a vyrazit na jih do Tol Shenu. Hodlá tam pokračovat v hledání způsobu, jak zpevnit Bariéru proti temným silám, jež za ní číhají. Asha se rozhodne zůstat v Ilin Illanu jako zastupitelka, zatímco Wirr zdědí postavení **Strážce severu**, vůdce Správy.

Caeden stále ještě hledá odpovědi ohledně své minulosti, navíc je odhodlaný pomoci přátelům v boji proti nebezpečím zpoza Bariéry.

Znovu tedy použije **Portálovou skříňku** a tentokrát se ocitne ve **Studních Mor Aruilu** a setká se s Augurem jménem **Asar Shenelak**, který ho podle všeho poznává.

K jeho hrůze mu Asar obnoví vzpomínku, která nejenže dokládá, že Caeden doopravdy spáchal vraždy v Desrielu, z nichž byl obviněn, ale také to, že Caeden je ve skutečnosti Aarkein Devaed.

*Sám jsem nevěděl, co je tíživější:
zda ozvěna jejího skonu, nebo hloubé ticho, jež po ní následovalo.*

PROLOG

V nehybném ranním vzduchu Caeden přešel palcem po ostří sekery a spokojeně pokýval hlavou, když se mu na kůži zaleskla tenoucká stružka červeně.

Chvilí upíral pohled na pozvolna vytékající krev. Štípnutí sekery se nemohlo měřit s nápořem vzpomínek, které ho při tom pohledu zaplavily. Čas — nyní už téměř rok — neztupil ostří jeho viny, neutišil jeho děs.

Neztlumil ani všudypřítomnou bolest jeho ztráty. Caeden se styděl, že tohle jediné ho stále ještě bolí víc než všechno ostatní dohromady.

Zabere to? Přece to musí vyjít. Nepřítomně si přejížděl rukou po krku, obmatával si podlitiny v místech, kde se kroutil, dřel a utahoval provaz. Pamatoval si blasité prasknutí, při němž jeho tělo prudce znehybnělo.

Pamatoval si slzy, které mu tekly, když procitl. Prostě tam visel a nemohl dýchat, jeho tělo však odmítalo vypovědět službu. Pamatoval si nevěřící úžas, když dokázal pohnout rukama a nobama, jako by se nic nestalo.

Omámeně tam visel několik hodin a čekal na konec, který ne a ne přijít.

Caeden se ostře nadechl, zaturdil se vůči oné vzpomínce a podal sekeru prošedivělému kapitánovi stojícímu naproti němu. Rozložitý chlap ji s viditelnou zdráhavostí převzal.

„Určitě to chcete udělat, lorde Desbrelli?“ zeptal se tiše.

Caeden přikývl a pak poklekl. Opatrně položil hlavu na špalek.

„Čistou ránu, Sadiene. Skrz naskrz. Jinak...“ Polkl a zkroutil krk, aby viděl na nebe. „Čistou ránu,“ zopakoval pevnějším hlasem.

Sadien se zasmušilým výrazem potěškal zbraň a kývl.

Caeden stočil hlavu zpátky k zemi. Zavřel oči.

„Promiň, Ell,“ zašeptal, když ostří dopadlo.

Caeden s přidruženým vyjeknutím procitl.

Ruce mu vylétly ke krku; hledaly zranění, které tam muselo být. Žádná krev na nich neulpěla, Caedenovi však přesto několik vteřin

trvalo, než se zorientoval a oddělil to, co viděl před chvílí, od toho, kde se nacházel v současnosti.

Divoce bušící srdce se začalo zklidňovat. Caeden ležel na zádech, oddechoval a civěl do černého kamenného stropu. Po jeho povrchu nahodile vedly jemně pulzující žíly Esence — alespoň předpokládal, že se jedná o Esenci — a kostrbatě kontrastovaly s hladkým tmavým kamenem. Žilami proudily barvy v nekonečných rytmických, hypnotických vodopádech pohybu. Tady zelená, tamhle sytě modrá. Světle žlutá, potom znepokojivě červená. Odstíny se slévaly a přelévaly pavučinou tenoučkových čar; svou září sice nepřekonávaly čiré světlo Esence v lampě u Caedenova lůžka, ale stále byly dost jasné, aby neustále přitahovaly jeho zrak.

Pořád byl tady — pořád v té jednoduše zařízené, dokonale kruhové místnůstce. Pořád hluboko v podzemí, kam ho po bitvě v Ilin Illanu poslala Portálová skříňka.

„Na něco ses rozpomenul.“

Caeden sebou trhl, pak se převálil na bok a mátožně se postavil na nohy. Klopýtavě poodešel od plešatícího bělovousého muže stojícího ve dveřích.

„Nech mě být.“ Mluvil chraptivým hlasem, jen o málo silnějším než šepot.

Asar se sehnul a na zem mezi nimi opatrně položil talíř s jídlem a pohár. Ten pohyb už byl důvěrně známý, dokonale nacvičený. Stařec se zase narovnal a chvíli se zdálo, že se chystá odejít.

Pak se dotkl meče u svého boku. Byl to spíš posunek než varování. „Rok a den, Tal’kamare,“ pronesl potichu Asar s odrazem světélku jících stropních čar v očích. „A nyní máš o dva týdny méně — o dva týdny méně na to, abys zastavil konec všeho, co známe. Dva týdny, během nichž ses téměř nedotkl jídla ani vody. A pokud mohu soudit, takřka jsi nespál.“ Stařec se na Caedena dlouze zahleděl a pak nechápavě zavrtěl hlavou. „Proč se tomu stále ještě bráníš? Věděl jsem, že to pro tebe bude šok, ale tohle... Opravdu ses tolik změnil?“

„Ano,“ odsekl Caeden, ale sám v tom slově slyšel zoufalství. „Já nejsem... on.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se tiše Asar. „Vždyť ho ani neznáš.“
„Vím toho o něm dost.“

„To pochybuji. Znáš několik příběhů, pár zrněk písku v přesýpacích hodinách svého života. Navíc vytržených ze souvislostí.“ V Asarových očích se zračila starost. „Nemohu tě k tomu nutit, Tal’kamare. Musíš se do toho pustit ze své vlastní vůle — jinak to nepůjde. Ale víš, že mluvím pravdu. Pořád máš Portálovou skříňku, takže můžeš kdykoli utéct. Touto dobou jsi mohl být na druhé straně světa. A přesto jsi dosud zde.“

Caeden se zašklebil, ale už se s ním nepřel. Bronzovou krychli s tajemnými značkami — Nádobu, která ho sem vlastně přivedla — měl opravdu pořád ještě v kapse. Na dlouhou chvíli zavřel oči a pokoušel se potlačit hněv, strach i zoufalství. Všechny pocity mu radily, aby utekl, aby se odřízl od všeho, co zjitřovalo vzpomínky na to, co viděl. Co spáchal.

V hloubi duše však věděl, že tím by nic nezměnil. Své minulosti se nemohl vyhýbat věčně. A čím déle bude otálet, tím těžší bude se jí postavit.

Ze všeho nejvíc si přál říct Asarovi, ať vypadne, stejně jako vždycky, když za ním stařec přišel.

Ale neudělal to.

Pomalů se přisouval k poháru, zvedl ho ze země a trochu se napil. Cítil, jak mu chladná tekutina klouže vyprahlým hrdlem.

„Pamatuji si, jak jsem umíral,“ zašeptal a mimoděk se otřásl. „Pamatuji si, jak se mi ostří zaťalo do krku a...“ Zmlkl uprostřed věty.

Asarův výraz se nezměnil, ale v očích se mu zalesklo cosi, co Caedenovi připomínalo soucit. „Musí to být matoucí.“

Caeden se nevesele zasmál a znovu si promnul krk. „Ano.“

Zaváhal. Na jednu stranu se chtěl zeptat, jak je možné, že je pořád ještě tady — a že si něco takového pamatuje.

Ale na druhou stranu to raději nechtěl vědět.

Asar si ho chvíli bedlivě prohlížel a pak si s povzdechem sedl naproti němu. „Tal’kamare, času nemáme tolik, abychom —“

„Nejdřív jsem tomu nevěřil.“ Caeden se přinutil pohlédnout Asarovi do očí, ale bolest se mu z hlasu vytěsnit nepodařilo. „Když jsi mi

ukázal... *tamto*, myslel jsem si, že se mě snažíš oklamat, i když jsem nechápal proč. Uvažoval jsem, že uteču, že znovu použiju Portálovou skříňku. A taky jsem uvažoval, že si tě najdu a vytluču z tebe přiznání.“

Asar ho mlčky, netečně sledoval.

Caeden se zhluboka nadechl, ale hlas se mu pořád trásl. „Jenomže jsem věděl, že ta vzpomínka byla moje. *Věděl* jsem to. Stejně jako si pamatuju, že jsem umíral. Nezdálo se mi to. *Pamatuju* si, že jsem umíral.“ Sklopil zrak a ruce se mu roztřásl, jak ho málem přemohla bouře emocí, s nimiž se v posledních dvou týdnech neustále potýkal. Hanba. Strach. Hrůza. Vztek. Pocit viny, který mu drtil duši. A tím vším se proplétala ona všudyprítomná, neuvěřitelně těžká šňůra zoufalství. „Takže je to tak, jak říkáš. Znam pravdu.“

„Ale přesto...?“ zeptal se tiše Asar.

Caeden se znovu chraplavě zasmál a roztáhl ruce. Na lži a vytáčky dávno neměl sílu. „Ale přesto se toho bojím. Mám strach, co se mnou udělá, když se dozvím ten zbytek. Jak mě to změní.“ Zvedl oči a znovu se jimi zaklesl do Asarových. „Jeden známý mi kdysi řekl, že až se mi vrátí paměť, budu si moci vybrat. Že nehledě na to, kým jsem byl a co jsem udělal... se budu muset rozhodnout, pokračovat vpřed. Že ten, kým jsem od chvíle, kdy jsem se probral v lese, ten, kým *chci* být, nemusí být obnovenou pamětí vymazán. A ani by *neměl* být.“ Upřeně hleděl starci do očí, stále však cítil, jak se mu chvějí ruce. Hlavou se mu rozléhaly ozvěny vzpomínek, o něž nestál. „Ale já jsem zabíjel. Vraždil. Sudičky, vždyť jsem byl *Aarkein Devaed*.“

Asar ho dlouhou chvíli sledoval.

Pak pomalu přikývl.

„Ano. Je to tak. Hledáš útěchu, ale...“ Neznatelně pokrčil rameny, jako by se omlouval. „V jistém smyslu jsme otroci svých vzpomínek. To, co si pamatuješ, tě změní. Nabyté znalosti tě změní. Vědomí toho, co je v sázce, tě změní. Ovlivní, jak těžké bude zůstat mužem, kterým chceš být. Usnadní ti dělat rozhodnutí, která ti nyní připadají nemyslitelná. Dát přednost tomu, co je správné, před tím, co je výhodné, bude rázem těžší, dozvíš-li se, jak často to vedlo k nezdaru a jak důležité je uspět.“ S vážným výrazem se k němu naklonil.

„Tomuto problému ovšem čelí každý, kdo žije tak dlouho jako my, Tal’kamare. Někdy si musíme vybrat mezi tím, co je správné, a tím, co nám umožní zvítězit. Jindy mezi tím, co je správné, a co nám umožní přežít. Ale pokaždé se musíme rozhodnout.“

Caeden polkl a zaťal pěsti. Kývl. Dotaz, který se chystal položit, byl ze všech nejtěžší; páčil ho od chvíle, kdy mu Asar ukázal, kým je.

„Pamatuju... pamatuju si, že Devaedova jména jsem se *zřekl*,“ promluvil tiše s bušícím srdcem. „Byl jsem rád, že si nebudu pamatovat, co jsem v jeho kůži udělal.“ Jen díky tomu byl pořád ještě tady.

Asar se opřel. Na nevyslovenou otázku zareagoval pomalým kývnutím.

„Ano, Tal’kamare, přesně tak. Zřekl ses ho. Rozhodl ses kráčet užší cestou. Změnil jsi stranu,“ řekl vlídně s překvapivou pýchou ve hlase. „Pokud ti to pomůže, Aarkeinem Devaedem jsi přestal být dávno předtím, než jsi ztratil paměť. Už dlouho se snažíme učinit přítrž tomu, co Devaed uvedl do chodu. Bojujeme proti všemu, co kdysi představoval.“

Caeden vydechl a celé tělo mu ochablo. Přelila se přes něj vlna emocí. Chvilí seděl na místě a pak si dopřál další, tentokrát pořádný doušek vody.

Zvedl pohled k Asarovi. Spolu s úlevou se mu začínalo vracet odhodlání.

„A moje vzpomínky,“ řekl potichu. „Pomůžou nám zastavit invazi?“

Asar několik vteřin mlčel a Caeden v jeho váhání rozpoznal odpověď.

„Jde o mnohem, mnohem víc,“ prohlásil nakonec starší muž. „Je dobře, že chceš zachránit tuto zemi, Tal’kamare, my však bojujeme za záchranu světa. Chystáme se ukončit konflikt, který zuří celé věky. Někdy musíme zvolit větší dobro. Musíme —“

„Musíme zvládnout obojí. Nepřišel jsem za tebou, abych své přátele ponechal jejich osudu.“ Caeden naklonil hlavu na stranu, jak se mu v ní mihla vzpomínka. „Menší ze dvou zel a větší dobro. Nejnebezpečnější fráze na světě.“

Asar si Caedena prohlížel. Vypadal při tom spíš zaskočeně než podrážděně.

„Obětem se však někdy nelze vyhnout. Pokud bys mi dovolil obnovit ti vzpomínky — *všechny* vzpomínky —, pak bys pochopil.“ Navzdory těm slovům nyní v Asarově hlase zaznívala nejistota.

Caeden se k němu nahnul. „Říkals, že jsem se chtěl změnit,“ poznamenal tiše. „Tohle je možná jeden z důvodů.“

Asar zabručel. „Možná,“ připustil, ale zdálo se, že ho ta představa vůbec netěší. Zavrtěl hlavou. „Tento rozhovor však musí počkat na jindy. Nyní musíme obnovit alespoň vzpomínky, o které stojíš. Je třeba, abys pochopil, o co se snažíme — a proč.“ Mávl rukou. „Pojď za mnou.“

Caeden zaváhal a pak nejistě vyrazil za Asarem. Trochu klopýtal a marně se pokoušel protáhnout si svaly ztuhlé nečinností.

Tunel vedoucí od jeho pokoje lemovaly další podivné žíly pestrobarevného světla pulzujícího na hladkém černém povrchu. Zdálo se, že v tomto nižším patře jsou všude; Caeden si ovšem ani netroufal odhadovat, čím by ten zvláštní jev mohl být způsoben.

„Kde to vůbec jsme?“ zeptal se nakonec a jeho hlas se s dutou ozvěnou rozléhal chodbou.

„Říkal jsem ti to, když jsi dorazil. Ve Studních Mor Aruilu.“ Asar se na chvíli odmlčel, pak zalétl pohledem ke Caedenovi a potřásl hlavou, jako by si náhle uvědomil, že Caeden ten název nemůže znát. „Mor Aruil bývala bašta Darecijců, maličký ostrov nedaleko pobřeží Rozdrcených zemí. Dlouho jsme o tom neměli tušení, avšak Darecijci zde byli proto, že objevili mohutný zdroj Esence. Všechny tyto tunely bývaly jejími kanály a tvořily součást veliké soustavy, jejímž prostřednictvím Darecijci odváděli Esenci na povrch.“ Při pohledu na Caedenův výraz tiše zasupěl. „Žádný strach. Studně před mnoha tisíci lety vyschly. Darecijci pak ještě nějakou dobu používali některé z těchto tunelů jako skladiště, avšak z taktického hlediska měl ostrov pramalou cenu. Nakonec chodby uzavřeli. Opustili je. Každý tunel, který ústí tam, kde se nacházíme, je stíněný, chráněný, není možné jím proniknout. Dovnitř nebo ven se lze dostat jediné skrz Bránu.“

Caeden popoběhl, aby Asarovi stačil. „Bránu?“ Stařec to slovo vyslovil, jako by mělo zvláštní význam.

„Portál. Méně... *obnivou* verzi toho, co umí ta tvá bronzová skříňka,“ upřesnil trochu jízlivě Asar. „Vytvářet Brány umí jen velice málo lidí. I kdyby se druzí nějak dozvěděli, kde jsme, nedokázali by se sem dostat.“ Pokrčil rameny. „A i kdyby to dokázali, ze zbývajících Venerátů jsem zdaleka nejsilnější. Na tomto místě by mě mohli porazit jedině všichni společně. Jsme tu v bezpečí.“ Caeden v Asarově hlase neslyšel vychloubání, jen tichou, povzbudivou jistotu. Při těch slovech cítil, jak napětí v jeho ramenou nepatrně povolilo.

Došli na konec tunelu, a když se vynořili v prostorné síni, Caeden překvapeně zamrkal. Podobně jako v horním patře Mor Aruilu, kam ho před dvěma týdny přenesla Portálová skříňka, ani zde stěnami neproudily proměnlivé barvy. Osvětlení zajišťovaly pochodně, které hořely tlumeným, avšak silným plamenem a vůbec při tom nečadily. Jejich žluté světlo dopadalo na knihovny rozmístěné podél stěn a napěchované vázanými tlustospisy i volnými papíry. V rohu stála pečlivě ustlaná postel.

Asar naznačil Caedenovi, ať se posadí, a ten ho poněkud zdráhavě poslechl. „Tady bydlíš?“

„Ano.“

Něco v Asarově hlase přimělo Caedena zbystřit. Znovu kmitl očima k malé posteli a policím s knihami. „Říkals, že nikdo, kdo nedokáže vytvořit Bránu, se nedostane dovnitř ani ven...“ Zkoumavě na Asara pohlédl.

Asar sklonil hlavu. „Všichni přinášíme oběti,“ přisvědčil tiše.

Caeden polkl a přikývl. Jeho hostitel mlčky usedl a pak se naklonil kupředu.

„Tento proces — obnova tvé paměti — bude... obtížný. Dokonce vyčerpávající.“ Asar se zašklebil. „Tvé vzpomínky jsme nemohli jednoduše potlačit, Tal'kamare. Kdyby se k nim Lythové dokázali dostat, nepokládali by Andraelovu smlouvu za splněnou. Musel jsi tedy projít Eryth Mmorgem — tím, čemu druzí říkají Vody obnovy.“ S tváří zkřivenou odporem mávl rukou. „Když jsi to udělal, kromě nejslabších zbytečků vzpomínek bylo všechno vymazáno.“

Caeden se zamračil. „Neříkals, že jsou jen ukryté?“

„Taky že jsou. Ale ne v tvé hlavě.“ Asar mu hleděl přímo do očí. „Jsi Augur, Tal’kamare. Můžeš se k těm okamžikům vrátit v čase a znovu zakusit to, co jsi prožil. Ta vzpomínka, kterou jsem ti ukázal v den, kdy jsi přišel — nevěděl jsem, co uvidíš, nebyl jsem si tím jistý. Prostě jsem tě tam poslal.“

Caeden se při těch slovech zachvěl, ale nakonec se přinutil kývnout.

Asar ho chvíli sledoval a pak si povzdechl. „Používat kan k nahlížení do jiného času — být do minulosti — bude únavné. Povedu tě, jak nejlépe dokážu, a později nám to půjde snáz. Ale zpočátku budeš mezi jednotlivými vzpomínkami potřebovat odpočinek. Nejspíš dlouhý spánek.“

Caeden zaváhal. „Nebylo by jednodušší prostě mi... vysvětlit, co se tady děje?“

Asar znovu mávl rukou; tentokrát byla v tom posunku znát netrpělivost. „Něco ti samozřejmě vysvětlím. Zodpovím ti otázky, které mi položíš. Ale něco z toho je moc složité, něco by trvalo moc dlouho a něco...“ Povzdechl si. „Něco z toho se ti nebude líbit. Máš-li pochopit, *opravdu* pochopit, co se tady děje, potřebuješ kontext, který ti mohou poskytnout jen tvé vzpomínky. A nebudu s tebou ztrácet čas debatami o morálce jako rodič s předčasně vyspělým dítětem.“

Caeden se zakabonil a neklidně poposedl. „Dobrá. Jestliže nejsem skutečný nepřítel, za kterého mě má polovina Andarry, začněme tím, proti komu bojujeme doopravdy.“ Naklonil se ke starci. „Alespoň mi vysvětlí, co na nás čeká za Bariérou, pokud padne.“

Asar se okamžik neměl k odpovědi.

„Shammaeloth, Tal’kamare. Za Bariérou čeká Shammaeloth,“ řekl nakonec.

Caeden na něj bezvýrazně zíral. „*Shammaeloth*. Ze Starého náboženství.“

„Možná.“ Asar upíral pohled na Caedena, jako by se ho snažil silou vůle přimět, aby porozuměl. „Tak mu alespoň říkáme. To jméno se hodí k jeho podstatě.“ Neznatelně pokrčil rameny. „Na druhou stranu by mě nepřekvapovalo, kdyby byl doopravdy Shammaelothem. Umí

své lži prokládat pravdou, aby jim propůjčil sílu, a jádro onoho náboženství od začátku využívá k tomu, aby nám lhal.“

Caeden na něj mlčky hleděl. Pokoušel se vyznat v tom, co Augur naznačoval, a nedokázal potlačit nevěřící výraz.

„Co je tedy zač? Člověk? Netvor? Nebo něco jiného?“ Nervózně se zasmál. „A co se vlastně stane, když se zdroj všeho zla dostane na svobodu?“

Asar neodpovídal, jen si povzdechl nad Caedenovým cynismem. Nakonec zavrtěl hlavou.

„Není toho málo, co musíš pochopit. Tvé pochybnosti chápu, Tal'kamare. Opravdu,“ řekl tiše. „Ale nemáme na to čas. Snad bude lepší, když ti to ukážu.“

Náhle se naklonil vpřed. Než mohl Caeden uhnout, stařec mu přiložil prsty k čelu.

Caeden křičel, jeho hlas však nebylo slyšet. Bičovala ho skučící bolest, pokoušel se od ní odtáhnout, jenže neměl tělo. Snažil se soustředit, nebylo však na co, vnímal jen další a další trhlíny v pukajícím vědomí. Každou částíčkou své bytosti zoufale toužil těm surovým, nemilosrdným mukám uniknout. Nedařilo se mu to.

V příšerných křechách se zmítal déle, mnohem déle, než mohl snést. Dny? Roky? Vřeštící kakofonie sílila, až se to nedalo vydržet; následovalo prázdné ticho naprostého osamění, v němž se v Caedenově nitru začala vzrýbat nevladatelná panika. Cítil spalující bolest a mrazivou beznaděj. Agonii, trýzeň a nezměrnou ztrátu.

Nikde nenacházel úlevu.

Caedena probudil řev.

Vzápětí pochopil, že ten křik vychází z jeho vlastního hrdla. Po tvářích se mu řinuly slzy, v krku ho pálo a všechny svaly v těle měl napnuté. Ležel na zemi stočený do klubíčka a bezmocně se trásl.

Trvalo to nějakou dobu; nakonec se zhluboka, přerývaně nadechl a přinutil se uvolnit zatáté svaly. Rozechvěle se převalil na bok a zvedl pohled k Asarovi.

„Co... co to bylo?“ vypravil ze sebe.

„Temné země,“ odpověděl tiše Asar, shýbl se a podal mu ruku. „Domníváme se, že odtamtud pochází náš nepřítel. Je to jeho říše. A pokud dosáhne svého, totéž se stane i z našeho světa.“

Caeden zaváhal, pak uchopil bělovousého muže za ruku a nechal se vytáhnout zpátky na židli. „Bylo to...“ Hlas se mu zadrhl v hrdle, mysl ucukla před vzpomínkou a tělem projelo zachvění. „Nevím, jak to popsat.“

„To neví nikdo,“ řekl vlídně Asar. „Nejlepší vysvětlení, které jsem slyšel, zní, že je to nepřítomnost. Tak by to vypadalo, kdyby nebyla radost, život, světlo, naděje. Kdybychom byli zcela a naprosto zbaveni všeho — *všeho* —, díky čemu je existence na tomto světě snesitelná.“ Asar na Caedena soucitně pohlédl.

Caeden zasténal. „Jak dlouho jsem tam byl?“

„Tys tam *nebyl*, Tal'kamare. Myslím, že něco takového bychom nevydrželi ani my. To, co jsi viděl, byla vzpomínka muže jménem Alchesh. Zaplatil za ni svým rozumem.“ Asar se odmlčel. „A byla to jen chvilka. To, co jsem ti ukázal, byl jen zlomek vteřiny, nic víc.“

Caeden se otrásl a instinktivně se zabořil zády do opěradla.

„Proti tomuhle bojujeme, Tal'kamare,“ pokračoval tiše Asar. „Tohle přijde, pokud se Bariéra zhroutí. Jsme přesvědčeni o tom, že Shammaelothovým cílem je Deilannis. Chce se dostat k tamější trhlíně a doširoka ji rozervat, aby mohl uprchnout z tohoto světa. Ze světa i času. A při tom umožnit Temným zemím pohltnout to, co zde zanechá.“ Naklonil se vpřed. „Takže už chápeš, proč není čas znovu se potýkat s pochybnostmi a nevírou, se kterými už ses jednou vypořádal. Proč je tak důležité, abychom ti obnovili paměť.“

Caeden zavřel oči. Pořád ještě se pokoušel uklidnit.

„Jak je tedy možné, že jsem za něj bojoval?“ zeptal se potichu. „Proč by to vůbec někdo dělal?“

„Protože nás oklamal.“ Asar mluvil pevným, avšak vlídným tónem. „Dlouho jsme si mysleli, že děláme správnou věc.“

„Správnou věc?“ opakoval Caeden. Jízlivost vrátila jeho hlasu částečnou sílu. „Jak mohl někomu namluvit takovou pitomost?“

„Dělá to odjakživa.“ Asar nasadil ostřejší tón a Caeden poznal, že zjitřil ránu, která se ještě nezhojila. „Nemysli si, že jeho záměry byly očividné nebo že bychom byli jednoduše hlupáci nebo prostáči. Poskytl nám přesvědčivou faleš a k ní přesvědčivou etiku — něco, pro co a podle čeho bychom mohli žít. Nezapomínej, že je starší, než si umíme představit dokonce i my. Celá *staletí* nám dokazoval svou upřímnost, budoval důvěru, pokládal základy svého příběhu a poskytoval nám cíl. Zná všechny naše slabiny a využívá je nesmírně rafinovanými způsoby. Je tak chytrý, výmluvný, prohnáný a *trpělivý*, že nikomu z nás se o tom ani nesnilo. Proto za něj většina ostatních nejenom pořád ještě bojuje — oni v něj *věří*, srdcem i duší.“

Caeden sklonil hlavu a neklidně se zavrtěl. Nevěděl, co na to říct. Nakonec přikývl.

„Dobrá,“ poznamenal zdráhavě. Nebylo snadné to pochopit, natož přijmout; prozatím se však zdálo, že nemá na vybranou. Narovnal se a srdeční tep se mu po tom, co mu Asar ukázal, konečně trochu zpomalil. „Kdo jsou ti ostatní, o kterých se pořád zmiňuješ?“

Asar si opět povzdechl a tentokrát mu do hlasu prosákla netrpělivost. „Původně nás bylo jedenáct. Dareciji o nás mluvili jako o Venerátech; v jejich řeči to byl způsob, jak nás zesměšnit — za slepé uctívání, kterého se nám dostávalo, i za slepé uctívání, které jsme sami prokazovali jinému. Ale ujalo se to.“ Zhluboka se nadechl. „Ty a já. Gassandrid. Alaris. Cyr. Isiliar. Andrael. Diara. Meldier. Wereth. Ty-sis. Před třemi a půl tisíci lety nás Shammaeloth všechny shromáždil. Nesmrtelní jsme byli už předtím, než jsme Shammaelotha poznali, ale teprve on nám ukázal, jak používat kan.“

Caeden otevřel ústa a zase je zavřel. „Takže... ti ostatní jsou teď taky naši nepřátelé?“ zeptal se. Ihned si vybavil své podivné setkání s Alarisem.

Z Asara vyšlo zasténání nejryzejší marnosti. „Začala se projevovat Shammaelothova pravá podstata. Někteří z nás to viděli, jiní ne. Nevyhnutelně mezi námi nastal rozkol.“ Unaveně pokrčil rameny. „Poslyš — takhle by se dalo pokračovat celé dny. Mohl bych mrhat drahocennými hodinami a vysvětlovat ti naši minulost, líčit ti události,

které už jsi prožil, pokoušet se tě znovu vycvičit — a nakonec bys byl moudřejší jen o těch několik hodin, nikoli o několik staletí, jak je třeba.“ Promnul si čelo. „Čas je proti nám a tento proces bude obtížný. Pracný. Každý okamžik, kdy ti vyprávím něco, na co se musíš tak jako tak rozpomenout, je promarněným okamžikem.“

Caeden neklidně poposedl. „Ale už teď toho vím mnohem víc než před hodinou. Co když se na všechno nerozpomenu? Co když to bude trvat moc dlouho a stejně mi to budeš muset říct?“

„Vím, že máš ze svých vzpomínek strach. Nesmíš však dovolit, aby ten strach určoval tvé činy,“ zabručel Asar zřetelnou výtku. „Dej mi měsíc. Měsíc na to, abych se pokusil ukojit tvou zvědavost obnovením toho, co už víš, místo abych se tě snažil učit. A když potom stále ještě nebudeš mít vše, co potřebuješ? Budu mluvit, dokud neochraptím a dokud neohluchneš. Předám ti všechny znalosti, které budu moci.“ Naklonil se ke Caedenovi a stiskl mu rameno. „Ale, Ta’kamare, pokud na to dojde, bude to znamenat, že už jsme prohráli. Má slova jednoduše nemohou nahradit tvé vzpomínky. Popravdě řečeno, mohl bych mluvit třeba sto let, a nikdy bych ti nepředal vše, co potřebuješ. Toto je jediná cesta vpřed.“

Caeden polkl, hrud’ se mu stáhla, pomalu však přikývl.

„Tak začneme,“ řekl tiše.

KAPITOLA 1

Davian se snadno protáhl kolem další pomalu letící střely pableskující bílou Esencí a tentokrát se ji ani neobtěžoval uhasit.

Po nádvoří kluzkém od deště se hnal ke svému cíli, obratně se proplétal mezi zářícími snopy energie sunoucími se volným prostorem a celou dobu se soustředil na kulovitou síť tmavého, ztvrdlého kanu, z níž tyto útoky vycházely. Zatínal zuby, mrkáním si z očí vyháněl kapičky deště, které mu do nich stékaly, a za běhu neustále potlačoval plynutí času. Takhle daleko od Deilannisu bylo všechno mnohem těžší. Začal ani ne před minutou, a přesto už cítil, že se blíží k mezím svých schopností. Už v tom nedokáže dlouho pokračovat.

Když se objevily další jehlice žhnoucího světla, Davian udělal krok stranou a přesunul k nim část své pozornosti, pomocí kanu hmátl po několika nejbližších střelách a poslal je zpátky k jejich zdroji. Zastáhly točící se kouli a jednoduše se rozptýlily do vzduchu.

Davian zasupěl. Nenamáhal se ohlédnout, beztak slyšel, jak první střely, které nechal proletět kolem, konečně narazily do vysokého kamenného oblouku za jeho zády. Brána se za rachotu padajícího zdiva začínala hroutit.

Tohle se starším líbit nebude.

Při tom pomyšlení pookřál, proklouzl mezi dvěma překážkami z kanu, které mu stály v cestě — podobaly se kouli vpředu, ale vůbec se nehýbaly —, a vzápětí se svezl na kolena. Prostor, kde se ještě před okamžikem nacházela jeho hlava, pročísl další proud světla, mnohem silnější než ty předchozí.

Davian trochu vykulil oči. Tohle byla novinka.

A dost nebezpečná.

Se zabručáním se zvedl na nohy a konečně dorazil k okraji vířící koule. Dýchal zhluboka a britký chlad zimního rána v plících mu

pomáhal soustředit se, pročišťoval mu hlavu. Tohle zvládne. Clona nebyla dokonalá — ztvrdlá síť, již měl před sebou, byla jen schránka chránící činný, tvárný kan pod ní. Tu a tam zahlédl, jak se v mezírkách kroutí zranitelnější čáry temné energie.

Háček byl v tom, že síť se neustále otáčela. V jeho vnímání se ochranná schránka sice zpomalila, ale pořád se pohybovala příliš rychle na to, aby jí dokázal provléknout své vlastní vlákno kanu. A jakmile se jeho útoky dotkly ztvrdlé otáčející se vnější vrstvy, rozptýlily se jako kouř ve větru.

Znovu se dal do pohybu. Propátrával okraje clony a všechny nervy v těle měl napnuté, zatímco proti němu blýskaly útoky Esence. Sice byly zpomalené, při této blízkosti však vyžadovaly pohotovou reakci. Mezi jejími výpady zkusmo vysílal temnou energii do mezer v kouli a hledal nějakou slabinu. Síť jeho úponky pokaždé přesekla dřív, než mohly zasáhnout to, co bylo uvnitř. Pokoušel se dovnitř protlačovat kan rychleji, ale ničeho tím nedosáhl. Snažil se svá vlákna otáčet společně s koulí, jenže schránka nějak poznala, co Davian provádí, a prudce sebou škubla, změnila směr otáčení, divoce a nevypočítatelně se kroutila, aby jeho útok zmařila.

Davian zase zabručel. Chvilí uvažoval o tom, že by také vyzkoušel ztvrdlý kan — ale vzpomínka na poslední takový pokus mu zadržela ruku. Čepel kanu by měkké předivo uvnitř štítu protála mnohem snadněji, jenže při střetu dvou výtvorů ze ztvrdlého kanu platilo přísné pravidlo: silnější je ten, který vznikl jako první. I kdyby se mu podařilo poškodit to, co se nacházelo uvnitř, nestačil by síti zabránit v tom, aby jeho útok rozdrtila svým otáčením.

A když se ztvrdlý kan, jímž manipuloval, zlomil posledně, musel pak celý den zůstat v posteli kvůli příšerné bolesti hlavy.

Náléhavá potřeba pospíšet si ještě narostla, když mu o rameno zavadila nečekaně rychlá šmouha Esence a on ucítil, jak ho začíná znovu unášet čas. Přimhouřil oči. Zdálo se, že část koule je tvořena pouze schránkou, bez vláken činného kanu za ní. Nešálí ho zrak? Přepokládal, že díky tomu je snazší udržovat kouli v činnosti, zároveň se však jedná o slabinu. Zabezpečení se opíralo o iluzi. Ztvrdlý

kan mu nemohl zabránit v tom, aby jím tělesně neprošel. A pokud dokáže vstoupit do koule, aniž ho zasáhnou vlákna činného kanu, zneškodnit ji už bude snadné.

Počkal, až se síť ještě třikrát otočí kolem dokola, a odrážel při tom záblesky Esence, až se k němu znovu přiblížila mezera, kterou si vyhlédl.

Vrhl se vpřed.

Všechno se zakymácelo, jak ho zachytila činná vlákna, rotující uvnitř schránky a úhledně ukrytá za dvěma vrstvičkami ztvrdlého kanu umístěnými blízko u sebe. Prudce ho strhla zpátky do proudu času a Davian klesl na jedno koleno, sténal a točila se mu hlava. Připadal si slabý jako věchýtek. Polkl a málem se začal dávit. Slyšel, jak za jeho zády pořád ještě padají na zem poslední kusy rozdrčené brány.

Když se vzpamatoval natolik, aby dokázal zvednout hlavu, uvítal ho Ishellin pobavený úsměv.

„Ty sis fakt myslel, že tou koulí prostě *projdeš*?“

Davian zasupěl. „Připadalo mi, že je v ní mezera,“ zakašlal a nejistě se zvedl na nohy. Zapotácel se a Ishelle ho honem podepřela, aby neupadl. „Byl to pěkný podraz.“

Ishelle se teď už usmívala od ucha k uchu. Mávla volnou rukou a zrušila tak ochrannou clonu, která kolem ní vířila. „Protože můj štít udělal přesně to, co měl? Nebo proto, že jsem na tebe vyžrála?“

„Podraz,“ opakoval zarputile Davian, zároveň jí však věnoval úsměv. S povzdechem si ohmatal hlavu, pak se zdvořile vymanil z Ishellina sevření a očima našel mračno prachu v místech, kde stávala kamenná brána. „A... hmm.“

„Hmm,“ souhlasila Ishelle a sjela ho přísným pohledem.

„Já za to nemůžu,“ bránil se Davian. „Vstřebat všechny ty střely a zároveň se udržet mimo čas nešlo ani náhodou.“

„To byl záměr.“ Ishelle se na něj zadívala. „Nesmíš být tak soutěživý.“

Davian si odfrkl. „Takže se nebudeme zmiňovat o tom paprsku, který mi málem uštěrlil hlavu.“ Vzdychl. „Pořád nemám páru, jak

ten tvůj štít překonat. Tvrdíš, že ho dokážeš udržovat dokonce i ve spánku? Kdyby ten můj fungoval z poloviny tak dobře, byl bych štěstím bez sebe.“

„Po několika letech Driscinova neustálého rýpání už vím, jak na to,“ utrousila Ishelle. Na okamžik se odmlčela. „A pak je tu skutečnost, že jsem lepší než ty. To hraje samozřejmě taky roli.“

Davian se uchechtl a hned toho zalitoval, když mu do lebky vystřelila bolest. „Samozřejmě. S výjimkou toho, když cvičíme čtení myšlenek nebo duševní komunikaci nebo zpomalování času nebo čerpání Esence nebo —“

Ishelle ho přerušila hlasitým, naoko smutným povzdechem: „Prostě jsem lepší, Daviane. *Lepší.*“

Davian se zazubil, nepatrně však sklonil hlavu, čímž její slova uznal. „Za chvíli se zmátořím a zkusíme to znovu?“

„Nechceš radši trénovat něco méně bolestivého?“ Ishelle pohlédla na hromadu sutí. „Anebo možná méně ničivého?“

„Chci.“ Davian pokrčil rameny. „Ale proto tady nejsem.“

Přes odlehčený tón jejich rozhovoru mu do hlasu pronikl záchvěv neklidu. Když mluvil o svém výcviku, stávalo se mu to čím dál častěji. Od bitvy v Ilin Illanu uplynul už měsíc — tři dlouhé týdny na cestě a týden v Tol Shenu.

A i když se snažil ze všech sil, pořád neměl tušení, jak by mohli Bariéru utěsnit.

Povzdechl si. Tyto disrupční štíty — určené k zastavení jakéhokoli útoku vedeného prostřednictvím kanu — byly zřejmě tou úplně první věcí, kterou se většina Augurů učila. Když se nad tím Davian zamyslel, dávalo mu to smysl. Vzhledem k významu, který přiřkládali vzájemně se potvrzujícím vizím, potřebovali mít jistotu, že ty vize nebyly uměle vytvořeny nebo nějak upraveny.

Ale důležitější právě teď bylo to, že se on a Ishelle shodli, že tohle je nejlepší způsob, jak se připravit na to, až konečně dorazí k Bariéře. Ani jeden z nich ve skutečnosti netušil, co je na severu čeká, ale naučit se překonat obranu ztvrdlého kanu vypadalo jako rozumný krok. Samozřejmě museli počítat s úplně jiným měřítkem — ale pokud

je Bariéra chráněna před neoprávněnými zásahy a úpravami, skoro určitě se setkají s tímto druhem štítů.

Jenže to byly jen spekulace. I když se ze starších Tol Shenu snažil vytáhnout všechno, co mohl — a každou vteřinu volného času trávil v několika zdejších knihovnách —, informace o tom, proti čemu stáli, byly ještě kusejší, než se obával.

Ishelle pokrčila rameny. „Jestli mi chceš dopřát další obveselení, stěžovat si nebudu.“

Davian po ní loupal očima a pak se na okamžik zadíval na chladnou šedou oblohu. „Ještě jedno kolo. Jenom... dej mi chvilku.“

„Myslím, že chvilka ti nepomůže.“ Ishelle si plavně přisedla k němu na lavičku — dost blízko na to, aby se ho zmocnily rozpaky, ale zase ne tak blízko, aby se mohl odtáhnout a nevypadat při tom dětinsky.

Davian se místo toho nahnul dopředu, nepřítomně otáčel prstenem na ukazováku a soustředil se na nádvoří. Jako vždycky bylo prázdné. Vyhrazené Augurům. A nejen nádvoří — i vysoké budovy, které ho ze všech stran obklopovaly. V každém ze čtyř rohů stála velká socha a každá z nich držela pulzující, planoucí zbraně, jež v noci nádvoří jasně osvětlovaly a zároveň Augurům dopřávaly stálý zdroj Esence, s níž se mohli cvičit ve svých schopnostech. Nad širokým, avšak sevřeným prostorem se v několika různých výškách vypínaly vznešené balkony a vzduch křížovaly můstky mezi budovami. Ve stovce okenních tabulí se odrážela zamračená obloha. Všechna okna byla prázdná. Všechna mlčela.

Při pohledu do nádvoří se mu na chvíli zamotala hlava. Zaváhal, pomalu uvolnil duševní zátku a dovolil svému tělu načerpat Esenci z nejbližší sochy. Po odjezdu z Ilin Illanu se od Esence vědomě, pravidelně izoloval — možná to byl poněkud riskantní podnik, ale neznat své meze by bylo mnohem nebezpečnější.

V uplynulém měsíci zjistil, že bez Esence dokáže snadno přežít alespoň několik hodin: v naprostém klidu ještě o něco déle, během výcviku s kanem však podstatně kratší dobu. Jak dlouho to vydržel tentokrát? Hodinu? Raději s experimentováním nezacházel moc

daleko — jakmile se o něj začala pokoušet únava nebo nevolnost, pokaždé s tím přestal —, ale snažil se to dělat pravidelně a v různých podmínkách. Čím více bude o svém nezvyklém stavu vědět, tím lépe.

„V noci jsi asi neměla nějakou další vizi?“ zeptal se, když strnulost v jeho svalech začala polevovat.

„Neměla.“ Ishelle se pomalu protáhla. „Obávám se, že dneska na nás bude Thameron zase dělat ten svůj smutný kukuč.“

„Bez toho už si odpoledne v Tol Shenu ani neumím představit,“ souhlasil Davian.

Starší Thameron — písař Tol Shenu — byl jedním z mála, které jejich příjezd doopravdy nadchl. Jenže Ishelliny věštecké schopnosti byly přinejlepším chabé; od odjezdu z Ilin Illanu měla jen několik málo vizí, a v žádné z nich nebylo nic obzvlášť důležitého.

Davianovy vlastní věštecké schopnosti byly po událostech v Deilannisu pořád ještě zablokované — kterýžto problém nedokázala Ishelle ani odhalit, natož odstranit — a Rada Tol Shenu se nad nimi dvěma netajila zklamáním. Kdykoli je Thameron v posledních několika dnech zahlédl, zatvářil se napůl sklesle a napůl mrzutě.

Davian tu myšlenku zaplašil a zvedl se na nohy. „Připraven,“ oznámil a trochu se protáhl. „Myslím, že tentokrát...“

Při pohledu na Ishellinu tvář se zamračil. Otočil se a za troskami brány na druhém konci nádvoří zahlédl pohyb. Suť překračovaly tři postavy v rudých pláštích a Davian už z dálky rozeznal jejich zasmušilé výrazy.

„Chovej se slušně,“ zamumlal potichu, aby ho slyšela jen Ishelle.

„To já vždycky,“ opáčila Ishelle s mírně dotčeným pohledem. Otočila se k blížící se trojici.

„Asi vám spadla brána,“ zavolala na starší a s nevinným výrazem ukázala na trosky.

Všichni tři se jako jeden zaškaredili na ni i na Daviana. Rada obvykle posílala vzkazy po svých poskocích, Davian ovšem předpokládal, že má jen málo dobrovolníků ochotných stýkat se s Augury. I sami starší se zdráhali chodit za nimi jednotlivě.

Alirie, přitažlivá zrzka asi o deset let starší než Davian, si založila paže na prsou a Ishellinu rozvernou poznámku neuznala za hodnou odpovědi. „Rada si žádá vaši okamžitou přítomnost.“

„Okamžitou?“ Davian srahl čelo. Rada je málokdy povolala, aniž jim dala vědět předem.

„Okamžitou,“ potvrdil ponuře Thil, jehož rudý plášť nedokázal zamaskovat jeho pružnou svalnatou postavu. Podobně jako Alirie byl mladší, než by Davian u starších čekal — mohlo mu být pětatřicet, možná ani to ne.

„Žádá?“ Ishelle věnovala Thilovi zářivý úsměv.

Thil jí chvíli hleděl do očí, ale pak odvrátil zrak. Davian stříl po Ishelle káravým pohledem a potom si vzal plášť z lavičky.

„Jistě. Už jdeme,“ ubezpečil trojici. Znovu zpražil Ishelle pohledem.

Dívka se na něj zamračila, ale nakonec si povzddechla.

„No jo. Už jdeme,“ souhlasila.

Když se před nimi rozestoupil dav Nadaných, Davian měl co dělat, aby na sobě nedal nic znát. Samou snahou vyhnout se Augurům se Nadaní div netiskli ke stěnám budov na jedné i druhé straně.

„Člověk by řekl, že za týden už mohli pochopit, že nejsme nebezpeční,“ utrousil směrem k Ishelle, zatímco je starší prováděli Vnitřní tvrzí Tol Shenu. Kolem nich rychle vznikal volný prostor a všechny oči je ostražitě sledovaly. Zepředu k Davianovi a Ishelle pořád ještě doléhalo veselé klábosení, za nimi však zůstával jen tlumený šepot.

„Ale my *jsme* nebezpeční.“ Ishelle si to zničehonic namířila doleva a Davian musel potlačit úsměv nad překotnými kroky a zděšenými pohledy těch, kteří jí teď stáli v cestě. Vzápětí se znovu zařadila Davianovi po bok. Neobtěžovala se skrýt vlastní pobavení nad rozruchem, který způsobila, a podrážděných pohledů starších si nevšímala. „Vidíš?“

Davian potřásl hlavou. „Jak tak o tom přemýšlím, asi začínám chápat, proč jsou v naší blízkosti nesví,“ poznamenal suše.

Ishelle pokrčila rameny. „Chovala jsem se přátelsky. My oba. Su-dičky, pokoušeli jsme se o to celou cestu sem.“

Davian si povzdechl, ale nezbývalo mu než souhlasit. Opravdu se pokoušeli Nadané uklidnit — během cesty do Tol Shenu vynakládali upřímnou snahu zapříst se svými společníky rozhovor a po příjezdu i s mnoha dalšími. Všechny pokusy skončily tím, že Nadaní se z rozhovoru buď nezdvořile, nebo nervózně omluvili.

Polovina zdejších Nadaných z nich měla viditelnou hrůzu. Druhá polovina — což bylo snad ještě znepokojivější — podle všeho nelibě nesla jejich samotnou existenci.

Davian se snažil nevnímat upřené pohledy zástupců, kolem kterých procházeli, a místo toho se soustředil na stále ještě neznámé prostředí. Podobně jako Ilin Illan, i Tol Shen vděčil za většinu svých budov Stavitelům. Bylo to znát na každé hladké zdi, každém dokonale umístěném kameni.

Rozsáhlá síť vzájemně propojených staveb a můstků se od hlavního města přesto velice lišila. Krása zde ustupovala důrazu na funkčnost. Ze všeho čísela vojenská praktičnost, od uliček rovných jako šíp přes ploché střechy až po skutečnost, že stavby byly tím vyšší, čím blíže ke středu pevnosti se nacházely.

Samozřejmě nechyběly mohutné hradby, neustále se tyčící v pozadí. Byly téměř tak vysoké jako Štíty ve Fedris Idri a rozdělovaly Tol Shen do tří soustředných kruhů — Vnější, Vnitřní a Ústřední tvrze.

Na rozdíl od Štítů však na těchto hradbách nikdo nedržel stráž; místo toho po jejich horní třetině neustále pulzovaly modré čáry Essence. Prvního dne v Tolu na ně Ishelle hodila jablko, aby mu názorně předvedla, k čemu slouží. Její střela se rozpadla na popel, sotva se těch čar dotkla.

Když se přiblížili k průchodu pod hradbou mezi Vnitřní a Ústřední tvrzí, dav prořídla a cesta se začala mírně svažovat. Tunel začínal patnáct metrů před gigantickou zdí a byl tak úzký, že jím mohlo jít na nejvýš pět lidí vedle sebe. Stráž v rudém před vchodem si Daviana a Ishelle nedůvěřivě změřily — většina Nadaných už je znala buď od vidění, nebo z doslechu —, ale jakmile jim Thil ukázal dvojici

stříbrných pásek, které měl na ruce, zdráhavě jim pokynuly, ať vstoupí.

Vykročili tunelem. Starší Alirie něco pošeptala svým dvěma společníkům, nechala je jít pár kroků napřed a sama se zařadila vedle Daviana a Ishelle.

„Starší,“ kývl zdvořile Davian. Chodba byla stísněná, její zvláštní akustika však způsobovala, že se jeho hlas nerozléhal tak, jak by měl. Šel tudy už poněkolkáté, ale pořád ho znepokojovalo, jak tento kámen pohlcuje zvuk.

Alirie se na něj půvabně usmála a Davian náhle věděl, co bude následovat.

„Říkala jsem si, jestli jste si nerozmysleli svůj postoj ke čtení myšlenek.“ Alirie si z tváře odhrnula pramen zrzavých vlasů. „Vaši zdráhavost chápu, ale skutečně by to bylo pro dobro Tolu. A byl by to báječný způsob, jak začít spolupracovat.“ Na chvíli se odmlčela. „Pokud byste s námi navázali takto těsnou spoluprací, určitě bychom vám sehnali ubytování v Ústřední tvrzi. Zároveň bychom se tím zbavili nesmyslných komplikací, že vás pokaždé musí někdo doprovázet za Radou.“

Davian a Ishelle se po sobě podívali.

„Rozmysleli,“ odpověděl pomalu Davian. Alirie se zatvářila tak dychtivě, až málem vyprskl smíchy. „Jen je tu jeden háček.“

„Většina zdejších Nadaných zřejmě přišla na to, jak se před čtením myšlenek chránit,“ přidala se Ishelle.

„Snažili jsme se,“ pokračoval Davian. „Ze všech sil. Jenže...“

„...jim to opravdu jde,“ dořekla omluvně Ishelle.

„Očividně měli dobré učitele,“ posteskl si Davian.

„Takže i kdyby se našli nějací další Auguri, obávám se, že nic by nezmohli ani oni,“ poznamenala Ishelle.

„Je to pech, protože jsme vám vážně chtěli pomoci,“ dodal Davian.

Zatímco mluvili, Alirii výraz temněl a temněl, až se její hněv nedal přehlédnout ani v kalném světle Esence v tunelu.

„Chápu,“ řekla jen. Přidala do kroku a bez dalšího slova se znovu připojila k druhým dvěma starším.

Davian se za ní zahleděl a pak si povzdechl. „Možná jsme neměli být tak výřeční.“

„Byli jsme výřeční přesně tak akorát.“ Ishelle jakoby nic pokrčila rameny. „Větší starosti mi dělá to, že teď doopravdy nedokážeme číst ničí myšlenky.“

„Stejně jsme to neměli v plánu,“ řekl pevně Davian. „Jestli chceme, aby se nás lidi přestali bát, musíme jim ukázat, že máme určité morální hranice.“

„Nebo aspoň předstírat, že je máme,“ podotkla Ishelle.

Davian zasupěl. „Tak jako tak nejsme špioni.“

„To nejsme,“ přitakala pohotově Ishelle. „A navíc — jakmile Radě jednou dovolíme využívat naše schopnosti, už se jí nikdy nezbavíme.“

Davian zamručel na souhlas. Prvního dne v Tolu se na ně obrátila právě Alirie; tehdy stejně jako dnes naznačovala, že její nabídka pochází od Rady. Nikdy to však výslovně neřekla, a pokud by se na to Auguri odvolávali, Rada by to nepochybně kategoricky popřela.

Davian kývl směrem ke třem starším krácejícím před nimi. „Proč s námi asi chtějí mluvit, co myslíš?“

Ishelle na něj letmo pohlédla. „Vím, jaké si děláš naděje. Ale na to, že to má něco společného s Bariérou, bych moc nesázela. Driscin je pořád ještě —“ na okamžik zavřela oči, „— aspoň den odsud. Možná dva.“

„A nechtějí to probírat, dokud se nevrátí. Já vím.“

„Driscin je jediný člen Rady, který patřival k sig'narům,“ poznamenala Ishelle jakoby na jejich obranu. „Jejich odborníkem na Augury je od doby, kdy mě našel — a nejspíš ještě mnohem déle. Nemůžeš jim mít za zlé, že na něj chtějí počkat.“

Davian si povzdechl, ale nic dalšího neřekl. Tuhle diskusi vedli už několikrát a teď nebyla vhodná chvíle v ní pokračovat.

MLčky kráčeli za staršími. Z tunelu se vynořili v pokojných zahradách Ústřední tvrze.

Davian se rozhlédl po svěží, bujně zeleni a fontáně zurčící v dálce a užasle zavrtil hlavou jako pokaždé, když sem přišel. Ústřední tvrz byla domovem starších a jejich pravděpodobných nástupců, mužů a žen, kteří už požívali jisté moci nebo se na ni připravovali. Zdejší

stavby nebyly jen vyšší, ale také lépe zařízené. Nádherné zahrady se těšily pečlivé údržbě, i ony se však vyznačovaly vojenskou strohostí. Vzhledem k tomu, že sem směli jen vyvolení, panoval na ulicích a chodnících zářející klid. Davianovi to ze všeho nejvíc připomínalo palác v Ilin Illanu.

Po několikaminutové chůzi dorazili k sídlu Rady, vysoké věži s elegantně se zužujícími stěnami, která se nacházela téměř uprostřed Tol Shenu. Když přišli blíž, stráž se na ně zamračily — Davian už byl na takovou reakci zvyklý —, ale bez váhání jim otevřely dveře.

K Davianovu překvapení byla uvnitř většina shenské Rady.

Hlavní zasedací síň Rady se v mnoha ohledech podobala té v Tol Athianu: velká kruhová místnost s křesly starších vysoko nad podlahou — na balkonu, kam se chodilo samostatným vchodem. A stejně jako v té athianské si v ní Davian připadal jako poddaný, který předstupuje před vládce. Což byl nepochybně záměr.

Největší rozdíl se však nedal přehlédnout.

Za ohromnou skleněnou stěnou v zadní části balkonu starších vířil a světélkoval dravý proud Esence. Jeho neustálý, hypnotický pohyb způsoboval, že postavy starších vypadaly jako mihotavé černé siluety, a z pohledu na celou horní část místnosti kvůli tomu přecházel zrak.

Oproti Tol Athianu tu byly i další rozdíly, ty ovšem nebyly tak nápadné. Tyto prostory se pyšnily bohatou výzdobou, včetně gobelínů a maleb v pozlacených rámech na stěnách. Davian mžoural proti jasnému světlu, přesto však viděl, že křesla nad nimi jsou přepychově čalouněná, mnohem pohodlnější než tvrdé lavice v Tol Athianu. Mladí Nadaní tu navíc roznášeli jídlo a pití; zatímco se nacházeli v místnosti, uši jim žhnuly Esencí, která jim blokovala sluch.

Na balkoně bylo alespoň dvacet starších, kteří spolu tiše rozmlouvali. Tolik jich Davian neviděl pohromadě ode dne, kdy do Tol Shenu spolu s Ishelle dorazili.

Po chvíli netrpělivě přešlápl a vyměnil si s Ishelle ironický pohled. Pořád si jich nikdo nevšímal.

„Myslela bych, že když už si nás sem zavolali, projeví aspoň tolik zdvořilosti, aby náš příchod vzali na vědomí,“ poznamenala nahlas Ishelle.

Hlasy nad nimi rázem umlkly a Davian nevěděl, jestli se ušklíb-
nout, nebo ucuknout. Zavládlo ticho a muži a ženy v rudém k nim
sklopili zamračené pohledy.

„Augurko Ishelle. Augure Daviane. Děkujeme, že jste přišli.“ Starší
Lyrus Dain měl Tol Shen na starosti; jeho šedivé vlasy prozrazovaly, že
je jedním z nejstarších Nadaných v Radě. Dainova slova byla vcelku
zdvořilá, Davian však jako pokaždé postřehl posměšek ledabyle
ukrytý za nimi.

Muž s těstovitou tváří se odmlčel v okamžiku, kdy se ke členům Rady
na balkoně připojila Alirie — Dainova manželka — a druzí dva starší.
Když si Alirie sedala, nepatrně zavrtěla hlavou a jeho výraz potemněl.

Lyrus Dain chvíli zamyšleně vraštil čelo a pak se obrátil zpátky
k příchozím. „Omlouváme se, že vás připravujeme o drahocenný
čas,“ dodal suše.

„Nic se neděje, starší Daine,“ řekla zdvořile Ishelle a nijak nedala
najevo, že by si nenápadného posunku mezi ním a Alirií všimla. „Ale
snad bychom mohli přejít k věci?“

Lyrus ji neokřikl, Davian však téměř viděl, jak z něj sálá podráž-
dění. „Zajisté.“

Davian si v duchu povzdechl. Podobně se jejich jednání s Radou
odvíjelo téměř pokaždé, ale ne vždy se vyostřilo tak rychle. Zdálo se,
že Ishelle si navzdory svým vazbám na Tol Shen váží jen málokoho
z Rady kromě Driscina.

Lyrus se ohlédl k jednomu ze starších usazených za ním — pokud
si Davian vzpomínal, ten muž se jmenoval Nathyn — a proběhla
mezi nimi jakási tichá domluva. Lyrus se otočil zpátky k Augurům.
„Rád bych, abyste mi oba sdělili, kde jste byli dneska v noci.“ V jeho
přísném tónu zazníval náznak obvinění.

Ishelle s Davianem se po sobě nechápavě podívali. „Byli jsme
v posteli,“ prohlásila Ishelle.

Davian si všiml povytažených obočí a trochu zrudl. „Každý v jiné,“
zdůraznil.

Lyrus nepřítomně přikývl, ale zdálo se, že zrovna na tomhle mu
nesejde. „A máte někoho, kdo by vám to dosvědčil?“

„Spal jsem,“ řekl pomalu Davian. „Takže nemám.“

„Já taky ne,“ souhlasila Ishelle. Přimhouřenýma očima se zahleděla vzhůru na staršího. „Proč se ptáte?“

Lyrus se místo odpovědi naklonil stranou a začal něco tiše probírat s Nathynem a ostatními staršími blízko něj.

Davian se málem zamračil. Nekonečná bitva s cílem vydolovat z Lyruse — nebo z jakéhokoli jiného člena shenské Rady — sebe-menší informaci mu neustále připomínala, jak malé účt se u nich on a Ishelle těší.

Nakonec se starší Dain opět narovnal.

„Před několika hodinami, krátce před úsvitem, někdo čenichal v Ústřední tvrzi. Když ho zahlédly stráže, narušitel prostě... zmizel. Rozplynul se přímo před hlídkou.“ Významně se na ně zahleděl.

Davian si s Ishelle vyměnil další pohled, z jejího výrazu však poznal, že je stejně překvapená jako on. „Určitě se stráže nepřehlédly?“

„Tři muži přísahají, že viděli totéž.“ Lyrus pokrčil rameny. „Z ničeho vás dva neobviňuji —“ odmlčel se a svým tónem dal najevo, že to není tak docela pravda, „— ale pokud to byl jeden z vás, je načase nám to říct. Jestliže se okamžitě přiznáte, ze své svobodné vůle, neponesete žádné následky.“

„Od chvíle, kdy jsme přijeli, se řídíme vašimi pravidly a držíme se ve Vnitřní a Vnější tvrzi,“ ujistil staršího Davian. Nedokázal přitom zcela skrýt rozmrzelost z toho, co Lyrus naznačoval. „A dobře si uvědomujeme, že do Ústřední tvrze bez doprovodu nesmíme. My jsme to nebyli.“ Vyslovil to s přesvědčivou jistotou. Chtěl vrhnout zkoumavý pohled na Ishelle, ale neudělal to. Nemyslel si, že by se vydala na průzkum, aniž by se mu o tom předem zmínila, ale na druhou stranu si to dokázal představit.

Lyrus vzdychl. „Dobrá,“ řekl váhavě. „Věřím vám.“

Jeho nepřímého náznaku, že vlastně nemá na vybranou, si Davian nevšímal. „To jsem rád.“ Pokračoval v řeči, a nedal tak staršímu příležitost poslat je pryč. „Máte nějaké novinky ohledně Bariéry?“

Lyrus se chvíli mračil dolů na Daviana a pak netrpělivě zavrtěl hlavou. „Ne, Augure Daviane. Je to stejné jako včera, předevčírem

a předpředevčírem. Pokud víme, Bariéra pořád ještě drží.“ Když Davian otevřel ústa, aby se s ním začal přít, Lyrus zvedl dlaň. „Bezpochyby slábné, jinak by jí Slepí nikdy nepronikli. Nemáme však žádné zprávy o dalších vpádech, a už vůbec ne o dalších... hrozbách. Zatím se nevyskytly žádné nestvůry, které by bylo třeba skolit.“

Poslední věta se na balkoně setkala s vlnou tichého smíchu.

Davian zrudl, tu reakci ovšem nevyvolal jen jejich špatně skrývaný posměch. Po bitvě v Ilin Illanu se Tol Shen spolu se všemi ostatními konečně smířil s tím, že Bariéru je třeba utěsnit. Vlastně to byl hlavní a jediný důvod, proč došlo k amnestii Augurů. Zpustošení hlavního města vyvolávalo nejistotu, jaké další síly by mohly číhat v Talan Golu.

Ale přesto... pokaždé, když se Davian pokusil přivést řeč na Devaeda, dar'gaithiny nebo Alcheshovy vize, dopadlo to takhle. Navzdory jejich nezvyklé zbroji, navzdory všemu, co se v Ilin Illanu seběhlo, se všichni zúčastnění navzájem ujišťovali, že Slepí byli jen lidé. Že hrozbu ze severu rozdmýchali potomci dávných Andařanů, kteří před dvěma tisíci lety uvázli za Bariérou. Toto vysvětlení se rychle ujalo, poněvadž bylo přijatelné, pojmenovatelné a snadno pochopitelné.

Vzhledem k tomu, co Davian zažil, dobře věděl, že skutečnost je složitější — jenže mu nikdo nedopřával sluchu. Aarkein Devaed se svými Pohromami zůstával ponurou legendou pomýleného náboženství, zatímco Alchesh byl stále jen šíleným Augurem, jehož předpovědi byly vyvráceny už před mnoha staletími.

Davian v hloubi duše věděl, že by měl nedůvěru shenské Rady přejít mlčením. V uplynulém týdnu se mu to dařilo. Před několika měsíci by nad tím nejspíš mávl rukou.

Jenže situace se změnila. *On* se změnil. Na tuhle... úzkoprsost už prostě neměl trpělivost.

„Až se tedy vyslanec Sněmu přijede podívat, jaké děláme pokroky, můžu mu sdělit, jak jste se vyjádřil?“ zeptal se a Ishellina varovného pohledu si nevšímal. Nemusel být kdovíjaký myslitel, aby pochopil, že ve Sněmu dělá Tol Shen pravý opak — zveličuje chatrnost Bariéry

a svou vlastní úlohu ve výcviku Augurů, kteří ji měli opravit, a upevnit tak své politické postavení v hlavním městě.

Smích nad jejich hlavami odumřel.

„Opatrně, Augure Daviane,“ napomenul ho Lyrus. Veškeré veselí z jeho tónu zmizelo. „Nad neúctou jsem byl ochoten přimhouřit oko, ale výhrůžky vám dvěma tolerovat nebudu. Podmínky amnestie vás umístily pod *naše* vedení. Nezapomínejte, že ochrana zákona se na vás vztahuje, jen dokud děláte to, co vám řekneme.“ Znovu se usmál a tentokrát z jeho chladného, sebejistého, povýšeného výrazu začala Davianovi vřít krev v žilách.

Zahleděl se vzhůru na staršího.

„Já vám nevyhrožuju, starší Daine,“ pronesl tiše. „Jen se s vámi snažím spolupracovat.“

Už toho měl právě tak akorát. Byl tady teprve týden a Rada se ani nesnažila předstírat, že chápe, jak je tahle situace naléhavá. Nejspíš to bylo tím, že utěsnění Bariéry by Tol Shenu přinejmenším z krátkodobého hlediska zabránilo zvětšovat v Ilin Illanu svůj vliv — ale Davian sem nepřišel proto, aby se stal pouhým pěšcem v jejich mocenských hrách. Wirra a Ashu nechal v hlavním městě, poněvadž nebezpečí číhající za Bariérou — před nímž ho varoval Caeden — se nedalo brát na lehkou váhu. Rozhodně se nejednalo o přijatelné riziko, kvůli kterému by stálo za to vylepšovat politické postavení Tol Shenu.

Jenže starší Tol Shenu se k tomu stavěli přesně tak.

„A kromě toho...“ dodal Davian.

V duchu se natáhl po kanu. Vymanil se z plynutí času.

Zamířil do průchodu nalevo, kolem dvou stráží a po schodech na balkon Rady. Tam se postavil za Lyruse, mírně napravo od něj, před ostatní přítomné starší.

Položil staršímu Dainovi ruku na rameno, naklonil se vpřed a znovu se vnořil do toku času.

„Auguri výhrůžky nepotřebují,“ dořekl potichu Lyrusovi do ucha.

Lyrus vyskočil z křesla, jako by ho Davian tělesně napadl. Ostatní starší ucukli a zalapali po dechu nad tím, že se zničehonic objevil mezi nimi.

Davian stál chvíli na místě, aby se ujistil, že jeho slova budou mít náležitý účinek. Vzhledem k Lyrusově sinalé tváři a hrobovému tichu, které po jeho prohlášení následovalo, ho najednou napadlo, jestli nezašel moc daleko. Chtěl staršímu Dainovi ukázat, že se nenechá zastrašit, ne si ho znepřátelit.

Na druhou stranu, svého cíle dosáhl a bylo pozdě brát to zpátky. Týden se choval zdvořile, a nevyneslo mu to nic než výmluvy. Byl nejvyšší čas starším ukázat, že on a Ishelle sebou nenechají zametat.

Stočil pohled k Ishelle, nepatrně na ni pokrčil rameny a znovu zpomalil čas.

Odešel.